

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 31Csp/15/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617205647
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Žigo
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2018:1617205647.4

Rozhodnutie

Okresný súd Malacky sudcom JUDr. Rastislavom Žigom, v právnej veci žalobcov: 1) H.. H. V., bytom B. J. XXXX, XXX XX B. J., 2) H.. V. V., bytom B. J. XXXX, XXX XX B. J., obaja zastúpení: T. E. F. O., s.r.o., advokátska kancelária, sídlom G. schody X/A, XXX XX O., proti žalovanému: V. banka W., a.s., H.: XX XXX XXX, sídlom Z. XX, XXX XX G., o zaplatenie sumy XXXX,XX € s príslušenstvom, takto

r o z h o d n u t i e :

I. Súd konanie v časti žaloby o zaplatenie XXX,XX €, úroku z omeškania vo výške X,XX% ročne počítaného zo sumy XXX,XX €, odo dňa XX.XX.XXXX až do zaplatenia z a s t a v u j e .

II. Súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške X,XX% ročne počítaného zo sumy XXXX,XX € odo dňa XX.XX.XXXX až do XX.XX.XXXX z a s t a v u j e .

III. Súd žalobu z a m i e t a .

IV. Súd priznáva žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd v samostatnom uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1.) Žalobou doručanou tunajšiemu súdu dňa XX.XX.XXXX sa žalobcovia v 1. a 2. rade domáhali zaplatenia XXXX,XX € spolu s úrokmi z omeškania, určenia, že zmluvná podmienka uvedená úverovej zmluve č. XX/XXX/XX uzatvorenej medzi žalobcami a žalovanými dňa XX.XX.XXXX pod čl. X bod X.X:“ O. inkasuje mesačne z účtu uvedeného v bode X.X poplatok za správu úverového účtu vo výške X,XX€.“, je ako neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. (V priebehu konania žalobcovia v 1. a 2. rade následne čiastočne vzali žalobu späť a taktiež došlo k rozšíreniu žalobného petitu.)

2.) Svoju žalobu odôvodnili tým, že žalobcovia v 1. a 2. rade ako spotrebitelia uzatvorili so žalovaným formulárovú zmluvu, vopred pripravenú, ktorú nemohli meniť. Zmluvou im bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške XX.XXX€, ktorý mali splatiť v XX splátkach po XXX,XX € a súčasne platili mesačný poplatok za správu úverového účtu X,XX €. Celkovo mali zaplatiť sumu XX.XXX,XX €. T., že úver riadne splatili odo dňa XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, pričom uhradili všetkých XX mesačných splátok a aj mesačné poplatky. V. podanej žaloby bolo tvrdenie žalobcov v 1. a 2. rade, že uzatvorená zmluva o úvere je bez poplatkov a bezúročná s poukazom na zákon č. XXX/XXXX Z.z., a teda z tohto dôvodu sa žalobou domáhali zaplatenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého odčítaním celkovo zaplatenej sumy XXXXX,XX € - XXXXX = XXXX,XX € (v priebehu konania vyšlo medzi stranami nesporne najavo, že celkovo uhradená suma bola v inej výške, a teda žalobcovia v 1. a 2. rade pristúpili k čiastočnému späťvzatiu žaloby).

3.) Žalobcovia v 1. a 2. rade v žalobe právne odôvodňovali bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru nasledovne:

a) Tvrdili, že v zmluve nie je konkrétna výška istiny a ani konkrétna výška úroku platených klientmi žalovanému, keďže je v zmluve iba výška anuitnej splátky 317,97 €. Teda tvrdili, že nevedeli zo zmluvy určiť koľko zo splátky vo výške 317,97 € pripadá na istinu a na úroky.

b) Podľa žalobcov v 1. a 2. rade bola v zmluve nesprávne stanovená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. K tomuto konštatovaniu dospeli na základe toho, že celkové náklady 19.197,60 € tvoril aj 60 x poplatok za správu úveru vo výške 1,99 €. Žalobcovia považujú tento poplatok za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda tvrdia, že náklady mali byť nižšie o tento poplatok.

c) Ďalšou nedostatočnou náležitosťou zmluvy malo byť uvedenie nesprávnej RPMN v neprospech spotrebiteľov, a to opätovne pre poplatok vo výške 1,99 €, ktorý nemal byť podľa žalobcov pre jeho neprijateľnosť zahrnutý do výpočtu RPMN.

d) Ďalej udávali, že v zmluve nie sú všetky predpoklady pre výpočet RPMN.

e) Napokon namietali taktiež nedostatočne vymedzený termín konečnej splatnosti úveru, pričom poukázali na bod 6.6 zmluvy, v ktorom bolo uvedené, že klienti sa zaväzujú, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 60 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy, pričom žalovaný ako banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2. Podľa žalobcov v 1 a 2. rade je takto uvedený termín konečnej splatnosti neurčitý.

4.) Následne v žalobe v bodoch 6 až 17 v časti označenej ako č. II. uviedli rôznu judikatúru súdov, a to konkrétne rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 25.06.2014 č.k. 6 Co 523/2014, Krajského súdu v Žiline č.k. 11 Co 256/2013, Krajského súdu v Trnave č.k. 11 Co 580/2015 zo dňa 08.06.2016, Krajského súdu v Prešove č.k. 18 Co 178/2014 zo dňa 23.09.2015, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II ÚS 329/2013, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 7 Sžo 61/2015 zo dňa 28.06.2016, rozsudok Krajského súdu Prešov č.k. 18 Co 178/2014. Všetky tieto rozhodnutia sa mali týkať rozčlenenia splátok úveru. Ďalej poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 1 Sžo 106/2007 zo dňa 26.02.2008, Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4 Co 93/2014 zo dňa 21.05.2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 08.03.2017 č.k. 17 Co 530/2015, Krajského súdu Prešov zo dňa 26.07.2016 č.k. 6 Co 134/2016, Krajského súdu v Prešove č.k. 6 Co 155/2014 zo dňa 25.06.2015. Tieto rozhodnutia sa týkali uvedenia RPMN a konečnej splatnosti úveru.

5.) Napokon v časti III. žaloby odôvodňovali neprijateľnosť poplatku za správu úverového účtu. V prvom rade poukázali na to, že si viaceré sudy osvojili nemeckú názorovú líniu vyjadrenú v rozhodnutí Vrchného krajského súdu v Karlsruhe z 03.05.2010 sp. zn. AZ 17 U 192/2010, v ktorom sa konštatuje právny záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné. Taktiež poukázali na rozhodnutia Bundesgerichtshof zo dňa 07.06.2011 č. AZ XI ZR 388/10, Vrchného krajského súdu Brandenburgu z 21.06.2006 č.k. 7 U 17/06. Uviedli, že žalobcovia ako spotrebiteľia v hmotnoprávnom postavení dlžníkov uhrádzajú žalovanému ako podnikateľovi odplatu vo forme úrokov, a preto nemožno od žalobcov ešte navyše žiadať, aby znášali aj náklady za poplatok za správu úverového účtu vo výške 1,99 € mesačne, čo pri splatnosti úveru vo forme 60 splátok predstavuje spolu sumu 119,40 €. Argumentovali tým, že zo zmluvy nie je zrejmé, aké skutočné plnenie žalobcovia ako spotrebiteľia dostávajú od žalovaného, za ktoré majú zaplatiť poplatok za správu úverového účtu vo výške 1,99 € mesačne, preto žiadali, aby súd vyhlásil túto podmienku za neprijateľnú. Napokon v bode IV. žaloby uviedli svoju argumentáciu ohľadom nesprávnosti výpočtu RPMN, a to s poukazom na to, že poplatok za správu úverového účtu predstavuje neprijateľnú podmienku. Podľa ich názoru je v zmluve určená hodnota RPMN nesprávne, keďže žalobca do výpočtu nemal zahrnúť poplatok vo výške 1,99 €. Právne argumentovali ustanoveniami § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. a), ods. 5, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, § 489, § 488, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, §1 ods. 2, §2 písm. a) a b), § 9 ods. 2 písm. f), písm. j) a písm. k), § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch.

6.) Žalovanému bola doručená žaloba dňa XX.XX.XXXX a súčasne ho súd vyzval na vyjadrenie v lehote do 15dní od doručenia žaloby. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril dňa XX.XX.XXXX. V podstate potvrdil, že uzatvorená úverová zmluva je štandardnou spotrebiteľskou zmluvou.

7.) Podľa žalovaného sú výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov v samotnom texte zmluvy riadne uvedené. Článok V ods. 2 Všeobecných obchodných podmienok uvádza definíciu anuitnej splátky, pričom ide o rovnomernú splátku úveru zahŕňajúcu splácanie príslušnej časti istiny i úroku.

Prvá anuitná splátka úveru bude vykonaná v kalendárnom mesiaci nasledujúcom po dni najneskoršieho čerpania a posledná anuitná splátka úveru bude vykonaná v kalendárnom mesiaci, v ktorom nastane deň amortizácie úveru. Ak tento deň kalendárneho mesiaca nebude pracovným dňom, splátka úveru bude vykonaná v najbližší nasledujúci pracovný deň. Uviedol, že počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky.

8.) K uvedeniu nesprávnej RPMN sa vyjadril tak, že ročná percentuálna miera nákladov, ako aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sú riadne v článku 1 úverovej zmluvy uvedené. V bode 1.3 úverovej zmluvy sú rozpísané aj jednotlivé parametre, ktoré boli pri výpočte vzaté do úvahy a ktoré sú v úverovej zmluve uvedené. Žalovaný nesúhlasil, že by RPMN bola uvedená nesprávne a poukázal na § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého sa celkovými nákladmi úveru rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov. Zastával názor, že tvrdenie žalobcov v 1. a 2. rade o ich zavádzaní je účelové, keďže v bode 4.2 úverovej zmluvy sa jasne uvádza, že banka inkasuje mesačne z účtu uvedeného v bode 5.5 poplatok za správu úverového účtu vo výške 1,99 €. Rovnako jednoznačne je aj v bode 1.3 úverovej zmluvy uvedené, že pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov bola braná do úvahy aj výška poplatku za poskytnutie úveru. Žalovaný poprel, že by v zmluve absentovali údaje použité na výpočet RPMN. Uviedol, že RPMN bola vypočítaná na základe zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol účinný v čase uzatvorenia zmluvy. V bode 1.3 úverovej zmluvy sú rozpísané jednotlivé parametre, ktoré boli pri výpočte vzaté do úvahy a ktoré sú riadne v zmluve uvedené.

9.) Čo sa týka tvrdenia o neurčitom uvedení dátumu konečnej splatnosti žalovaný uviedol, že napríklad Krajský súd Trnava v rozhodnutí 24 Co 795/2014 zo dňa 26.08.2015 uviedol, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nutne uvedený iba konkrétny dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď konečná splatnosť môže byť v zmluve určená i iným spôsobom ako uvedením dátumu, avšak takým, ktorým je nesporne a jednoznačne určiteľný - vypočítateľný dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky. Pojem dátum je chápaný ako uvedenie miesta, dňa, mesiaca a roku nejakej udalosti, pričom pojem termín sa chápe ako stanovený časový okamih, stanovený deň alebo stanovená lehota. Pokiaľ by teda zákonodarca chcel, aby konečná splatnosť bola určená ako konkrétny deň, mesiac a rok, tak je zrejmé, že mu nič nebránilo v tom, aby v ustanovení nahradil termín konečnej splatnosti, dátumom konečnej splatnosti. V bode 5.3 úverovej zmluvy sa žalobcovia v 1. a 2. rade zaviazali, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený 60 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2 posledného mesiaca lehoty. Podľa žalovaného je termín konečnej splatnosti vzhľadom na vyššie uvedené v úverovej zmluve určený dostatočne určito a v súlade so zákonom.

10.) Žalovaný sa taktiež rozsiahlo vyjadril k tvrdenej neprijateľnosti poplatku za správu úverového účtu. Poukázal na to, že žalobcovia v 1. a 2. rade poukazovali na nemeckú judikatúru, pričom nemecká právna úprava netransponovala smernicu 93/13/EHS. Žalovaný poukázal na viaceré rozhodnutia českej judikatúry, ktorá je bližšia slovenskej, ktorá potvrdzuje, že vyberanie poplatkov za správu úveru nebolo v rozpore so zákonom, ako aj to, že dojednanie poplatku v spotrebiteľských zmluvách je vylúčené zo súdneho prieskumu. Podľa žalovaného poplatky za vedenie úverového účtu boli až do účinnosti novely zákona o bankách celkom bežnou súčasťou bankových produktov a bežnou praxou v bankovom sektore, počítalo sa s ním pri porovnávaní cien úverových produktov na trhu a predpokladal ich aj samotný zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 písm. n) účinný do 09.06.2013. Poplatok bol dohodnutý jasne, určito a zrozumiteľne a žalobcovia si teda museli byť vedomí dojednaného poplatku pri uzatváraní zmluvy. Z hľadiska právneho posúdenia veci poukázali na druhú vetu ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, formuláciu to neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny.

11.) V priebehu konania došlo súdu viacero pomerne rozsiahlych písomných vyjadrení od oboch strán sporu. Žalobcovia v 1. a 2. rade využili právo písomnej repliky voči vyjadreniu žalovaného a následne aj žalovaný využil právo dupliky voči replike žalobcov v 1. a 2. rade. Žalobcovia v 1. a 2. rade doručili súdu dňa XX.XX.XXXX ďalšie vyjadrenie k duplike žalovaného. Následne dňa XX.XX.XXXX sa žalovaný krátko písomne vyjadril k predmetnému vyjadreniu žalobcov a napokon žalobcovia v 1. a 2. rade dňa 17.04.2018 doručili súdu písomné stanovisko k podaniu žalovaného doručeného súdu 16.03.2018. Súd umožnil žalovanému sa s predmetným podaním oboznámiť na súdnom pojednávaní vo veci dňa

20.04.2018, pričom sa žalovaný k predmetnému podaniu vyjadril ústne na pojednávaní. Súd uvádza podstatné tvrdenia uvedené v predmetných podaniach.

12.) Žalobcovia v 1. a 2. rade v replike nesúhlasili s tým, že by zo zákona pre žalovaného nevyplývala povinnosť uviesť rozčlenenie na istinu, úroky, poplatky. Tvrdili, že ide o kogentnú povinnosť, obligatórnu náležitosť zmluvy, možnosť vyžiadať si amortizačnú tabuľku je iba subjektívne právo klienta. Takáto tabuľka s rozpisom splátok by mala 2 - 3 strany a nebolo by to pre žalobcov neprehľadné. Poukázali aj na to, že tieto informácie by mal mať klient už pred uzatvorením zmluvy, čo má aj kontrolnú funkciu zo strany klienta. Tvrdia, že existuje konštantná judikatúra súdov v danej oblasti. Poukázali na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Namietali, že vo veci neobstojí ani odkaz na európsku legislatívu, či Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, ktorý sa podľa žalobcov zaoberal iba výkladom smernice a jeho rozhodnutia neumožňujú slovenskému súdu robiť výklad contra legem. Udávali, že slovenská úprava išla nad rámec článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a do národného práva zaviedla § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa žalobcov je právny záver rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016 na toto konanie z pohľadu povinnosti súdu aplikovať zákon č. 129/2010 Z.z. nepoužiteľný. Poukázali na rozhodnutia vydané súdmi po danom rozhodnutí. Žalobcovia v 1. a 2. rade namietali skutočnosť, že definícia pojmu anuitná splátka bola uvedená v čl. V bod 2 Všeobecných obchodných podmienok žalovaného. Argumentovali tým, že tieto neboli žalobcami v 1. a 2. rade podpísané, nikdy im neboli poskytnuté žiadne všeobecné obchodné podmienky, nemali možnosť sa s nimi pred uzatvorením zmluvy oboznámiť. Podľa žalobcov má ustanovenie čl. 9 bod 9.6 zmluvy, v ktorom je zakotvené, že klienti vyhlasujú, že pri uzatváraní úverovej zmluvy im banka poskytla informácie podľa § 37 ods. 2 zákona o bankách. Klienti podpisom úverovej zmluvy vyhlasujú, že pred uzatvorením úverovej zmluvy sa oboznámili s jej súčasťami, a to so znením Všeobecných obchodných podmienok - Prima banka Slovensko, a.s. časť úvery pre obyvateľstvo a Sadzobníkom poplatkov, súhlasia s nimi a zaväzujú sa ich dodržiavať za následok, že sa tým neprímerane prenáša dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia sa zo zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzatvorenia úverovej zmluvy na žalobcov ako spotrebiteľov. Poukázal aj na to, že k neprijateľnosti obdobných zmluvných podmienok sa vyjadrilo aj Ministerstvo spravodlivosti SR, komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Žalobcovia tvrdia, že dané ustanovenie zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Čo sa týka neuvedenia všetkých predpokladov pre výpočet RPMN uviedli, že zo zmluvy je zmätočné, aké podklady použil žalovaný k výpočtu RPMN, pričom zákonodarca mal na mysli, aby veriteľ jasne a zrozumiteľne vyjadril, aké konkrétne náležitosti do výpočtu RPMN veriteľ zarátal. K neuvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru sa vyjadrili tak, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. rozlišuje medzi pojmami doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti zmluvy, a teda konkrétny dátum konečnej splatnosti. Uviedli, že nikde nie je stanovený konkrétny dátum, kedy došlo k poskytnutiu úveru. Zmluva bola uzatvorená dňa 29.02.2012 a nie je zrejmé, kedy mala byť suma úveru načerpaná, keďže finančné prostriedky mali byť poskytnuté do 3 dní od splnenia podmienok pre poskytnutie úveru. Následne na uvedené nadväzuje ustanovenie uvedené v čl. 5 bod 5.2 zmluvy, kedy prvá splátka úveru má byť vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý, teda opätovne nejednoznačne, nakoľko, ak by boli finančné prostriedky načerpané vo februári 2012, prvá splátka by bola splatná v marci 2012. Naopak, ak by boli finančné prostriedky načerpané až v marci 2012, prvá splátka by bola splatná v apríli 2012. Uvedené je preto pre spotrebiteľa absolútne zmätočné a nejednoznačné. Podľa žalobcov ani počiatkový a konečný termín úhrady jednotlivých splátok nie je v zmluve špecifikovaný konkrétnym dátumom, a preto sa v konečnom dôsledku spotrebiteľ musí výpočtami dopracovať k termínu konečnej splatnosti úveru. Ďalej uviedli, že zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá existenciu inštitútu poplatku, no nemožno prijať záver, že pod pojem poplatok možno subsumovať akúkoľvek sumu určenú veriteľom predstavujúcu úhradu jeho nákladov, nakoľko v danom prípade sa jedná o poplatok a úhradu predmetnej sumy, za ktoré spotrebiteľovi nie je poskytované žiadne protiplnenie. Teda spravovanie úverového účtu a spôsob, akým sa tak udeje, sú plne v kompetencii banky ako žalovaného, a preto nie je namieste požadovať úhradu nákladov za to, že žalobcovia ako spotrebiteľia si síce splnili svoju zmluvnú povinnosť uhradiť splátku úveru, avšak banka si túto platbu musí spärovať, skontrolovať, či bola uhradená včas a odrátať ju od konečnej sumy, ktorú ešte spotrebiteľia musia uhradiť, a preto žalobcovia tento poplatok za vedenie úverového účtu vnímajú ako neprijateľné zaťaženie v neprospech spotrebiteľa a považujú túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú, a preto za neplatnú. Hlavným predmetom plnenia je hlavný záväzok spotrebiteľa splácať jednotlivé splátky úveru výmenou za poskytnuté sumy úveru. Ďalej uviedli, že v zmluve sa nachádza aj ďalšia neprijateľná podmienka v čl. 9 bod 9.11, a to, že právne pomery v tejto zmluve výslovne neupravené, sa spravujú

príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, ktorú považujú za neplatnú. Poukázali pritom na ustanovenie § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedli, že toto ustanovenie nebolo so žalobcami dohodnuté individuálne a zmluvný vzťah sa má správne spravovať Občianskym zákonníkom. Poukázali na judikatúru v predmetnej oblasti. Zastávajú názor, že právna úprava Občianskeho zákonníka je vždy výhodnejšia pre spotrebiteľa než právna úprava Obchodného zákonníka.

13.) Súčasne žalobcovia v 1. a 2. rade navrhli v replike zmenu petitu tak, že žalobný petit rozšírili a žiadali, aby súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v čl. 9 bol 9.6 úverovej zmluvy č. 17/244/12, uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným dňa 29.02.2012 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka, a tak je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatnou. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v čl. 9 bol 9.11 (právne pomery sa riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka) úverovej zmluvy č. 17/244/12 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovanými dňa 29.02.2012 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a tak je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

14.) Ďalej žalobcovia v 1. a 2. rade v replike vzali žalobu v časti úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4094,78€ od 15.01.2016 do 16.05.2017 spolu s príslušenstvom späť.

15.) Žalovaný v duplike zo dňa XX.XX.XXXX uviedol, že žalobcovia splatili úver celý už dňa XX.XX.XXXX. Počas celej doby trvania úverového vzťahu nenamietali žiadne neprijateľné podmienky, ani bezúročnosť, bezpoplatkovosť úveru. Žalovaný má za to, že žaloba bola podaná špekulatívne. Žalobcovia uzatvorili zmluvu o úvere za výhodných podmienok, keďže priemerná úroková sadzba bola v danom období vo výške 11,94% a úverovej zmluvy bola vo výške 9,9%. Poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a na to, že výkon práva žalobcov je v rozpore s dobrými mravmi. Vyjadril sa k rozčleneniu splátky na istinu a úroky a aktuálnu rozhodovaciu prax súdov. Čo sa týka oboznámenia sa s obchodnými podmienkami uviedol, že tieto sú oficiálnym dokumentom banky. Žalovaný na to v samotnej zmluve žalobcov upozornil.

16.) K termínu určenia konečnej splatnosti úveru žalovaný uviedol, že termín splatnosti bol uvedený v bode 5.3 zmluvy o úvere ako 60 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2 posledného mesiaca tejto lehoty. Z uvedeného znenia niet pochýb o určení termínu splatnosti zmluvy, keď zmluva bola uzatvorená dňa 29.02.2012, deň splatnosti podľa bodu 5.2 je v 15. deň kalendárneho mesiaca, posledný mesiac tejto lehoty je február 2017, a teda termín konečnej splatnosti zmluvy je 15.02.2017. Poukázal na to, že v tento deň aj došlo zo strany žalobcov k riadnemu splateniu úveru, a preto niet pochýb o ich vedomosti a porozumení predmetného ustanovenia.

17.) K tvrdenej neprijateľnosti poplatku za vedenie úverového účtu žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 18 Co 311/2015 zo dňa 23.03.2017 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4 Co 755/2014 zo dňa 17.02.2016. Ďalej uviedol, že znenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné v čase podpisu zmluvy klientom nestanovovalo povinnosť, ktorú stanovuje súčasné znenie, t.j. že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa mali použiť normy Obchodného práva. Táto podmienka je účinná až od 01.04.2015.

18.) Žalovaný súčasne vzniesol námietku premlčania voči nároku na vrátenie poplatku za vedenie úverového účtu. Uviedol, že posledný poplatok bol uhradený dňa 31.05.2013, a teda premlčacia doba uplynula dňa 31.05.2015, premlčaný je nárok vo výške 29,85 € (15-krát po 1,99 €. Rovnako vzniesol námietku premlčania v súvislosti s vydaním bezdôvodného obohatenia, ktoré by malo spočívať v zúčtovaných úrokoch a poplatkoch k úveru. Uviedol, že premlčaný je nárok žalobcov na vydanie platieb, ktoré boli uhradené na úrokoch od 15.03.2012 do 15.05.2015, ktoré spolu predstavujú sumu 3486,93 €.

19.) Žalobcovia v 1. a 2. rade sa nad rámec ustanovenia § 167 ods. 1 až 4 CSP vyjadrili dňa 13.02.2018 taktiež k duplike žalovaného, uviedli, že nároky, ktoré si v žalobe uplatňujú sú plne v súlade so zákonom. Tvrdili, že nemôžu byť limitovaní v tom, domáhať sa ochrany svojich práv aj po uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. po ukončení zmluvného vzťahu, navyše ak až následne zistia, že zmluvné podmienky, resp. údaje uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, trpia takými právnymi vadami, ktoré majú za následok, že jednotlivé zmluvné dojednania sú neplatné, resp. spôsobujú bezúročnosť a

bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Podľa názoru žalobcov je mylné a scestné tvrdenie žalovaného, že zákonodarca v kogentnej právnej norme, ktorou je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., chcel len príkladne poukázať, že splátka sa môže skladať z istiny, úrokov a prípadných poplatkov. Podľa žalobcov v zmluve absentuje uvedenie aká časť mesačnej splátky pripadá na istinu, aká časť splátky pripadá na úroky a aká časť na prípadné poplatky. Opätovne uviedli, že neboli oboznámení so Všeobecnými obchodnými podmienkami, neboli im predložené a nepodpísali ich. Poukázali na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 282/2016 zo dňa 12.09.2017.

20.) Žalobcovia v 1. a 2. rade sa taktiež vyjadrili k námietke premlčania uplatnenej žalovaným. Uviedli, že sa na podklade podanej žaloby domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia, ktorého obsahom sú nezákonné úroky a poplatky, ktoré žalobcovia žalovanému uhradili nad rámec istiny. Podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri čiastočnom plnení dlhu sa plnenie započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Uviedli, že uhradili istinu vo výške 15.000 €, a to nad jej rámec splátkou č. 48 splatnou dňa 15.02.2016. Žaloba bola podaná dňa 24.05.2017, a preto nemohlo dôjsť k uplynutiu či už subjektívnej alebo objektívnej premlčacej doby. Poukázali pritom na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co 144/2014 zo dňa 28.04.2015.

21.) Následne sa ešte žalobcovia v 1. a 2. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne vyjadrili dňa 17.04.2018 k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3 Cdo 146/2017 - 333 zo dňa 22.02.2018, ktoré súdu predložil žalovaný. Tvrdili, že predmetné rozhodnutie nemožno považovať za smerodajné, nakoľko sa nejedná o stanovisko občianskoprávneho kolégia. Podľa žalobcov sa predmetné uznesenie Najvyššieho súdu SR vôbec nezaoberalo otázkou, prečo je možný eurokonformný výklad zákona, ak je nepopierateľné a zrejmé, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je ustanovením kogentným, a navyše je takýto výklad kogentného ustanovenia v neprospech spotrebiteľa. Podľa žalobcov je nesporné, že zákonodarca dospel k rovnakému záveru, aký prezentovali žalobcovia, a to, že aby zabezpečil súlad vnútroštátneho zákona so znením Smernice, je potrebné jeho znenie novelizovať, nakoľko eurokonformný výklad zákona v danom prípade nie je možný. Preto považoval za nevyhnutné novelizovať predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z.. Udvávali, že ak by totiž zákonodarca bol toho názoru, že predmetné ustanovenie je v súlade so Smernicou, tento zákon by vôbec nemenil. Podľa žalobcov preto aj keď zákonom č. 279/2017 prišlo k zosúladieniu sporného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. so znením smernice, účinnosť tejto zmeny nastáva až od 01.05.2018, a preto nie je dôvod zákon počas jeho platnosti a účinnosti neakceptovať, teda neakceptovať požiadavku rozpisania splátok, ak zákon túto požiadavku expresis verbis v čase svojej účinnosti požadoval.

22.) Obe strany v konaní využili právo záverečnej reči, v ktorých stručne zhrnuli skutočnosti, ktoré tvrdili vo svojich písomných podaniach, ako aj ústne na súdnom pojednávaní.

23.) Na súdnom pojednávaní konajúcom sa dňa 13.12.2017 vzali žalobcovia v 1. a 2. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu v časti o zaplatenie sumy 102,82 € s príslušenstvom späť a zotrvali na žalobe čo do sumy 4094,78 €. Strany sporu nesporne dospeli k záveru, že celkovo žalobcami uhradená suma bola vo výške 19.064,93 € + uhradené poplatky za správu úveru spolu vo výške 29,85 € a po odpočítaní sumy 15.000 € dospeli k uplatnenej výške 4094,78 €. Žalobcovia taktiež vo svojej písomnej replike zo dňa 04.01.2018 vzali žalobu v časti úrokov z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4094,78 € odo dňa 15.01.2016 do 16.05.2017 späť.

24.) Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

25.) Podľa § 146 ods. 1 C.s.p., súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

26.) V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd konanie zastavil v časti o zaplatenie istiny 102,82 €, v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 102,82 € odo dňa 15.01.2016 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4094,78 € od 15.01.2016 do 16.05.2017, pričom žalovaný neuviedol, že by so zastavením konania v

časti úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4094,78 € odo dňa 15.01.2016 do 16.05.2017 z vážnych dôvodov nesúhlasil.

27.) Súd na súdnom pojednávaní konanom dňa 28.02.2018 za prítomnosti oboch zástupcov strán sporu vyhlásil uznesenie, ktorým pripustil na základe návrhu žalobcov v 1. a 2.rade zmenu žalobného petitu tak, že sa žalobný petít rozšíril nasledovne:

Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v článku 9 bod 9.6 (oboznámenie a súhlas so všeobecnými obchodnými podmienkami a sadzovníkom poplatkov) úverovej zmluvy č. 17/244/12 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným dňa 29.02.2012 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka, a tak je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v článku 9 bod 9.11 (právne pomery sa riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka) úverovej zmluvy č. 17/244/12 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným dňa 29.02.2012 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a tak je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

Súd predmetné uznesenie nedoručoval stranám sporu v súlade s § 142 ods. 2 CSP, podľa ktorého uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, doručuje súd subjektom, ak neboli prítomné na pojednávaní, na ktorom nastala zmena, do vlastných rúk.

28.) Súd sa oboznámil so žalobou, vyjadrením žalovaného, replikou žalobcov v 1. a 2. rade, duplikou žalovaného, vyjadrením žalobcov v 1. a 2. rade k duplike žalobcov, podaním žalovaného zo dňa 16.03.2018, vyjadrením žalobcov v 1. a 2. rade zo dňa 13.04.2018, záverečnými rečami zástupcov oboch strán sporu, prednesmi zástupcov strán sporu na pojednávaní, rozhodnutiami súdov predložených tak zástupcom žalobcov v 1. a 2. rade, ako aj žalovaným a vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to úverovou zmluvou č. 17/244/12 zo dňa 29.02.2012, predžalobnou výzvou zo dňa 16.05.2017, podnetom poškodených Národnej banke Slovenska zo dňa 23.05.2017, Všeobecnými obchodnými podmienkami žalovaného účinnými od 1.1.2012, Históriau transakcií na úvere, výpismi z účtu žalobkyne v 1. rade za obdobie od 01.03.2013 - 30.08.2013, rozsudkom súdneho dvora vo veci C-42/15, informáciou odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18.04.2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdného dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. a zistil nasledovný skutkový a právny stav.

29.) Z úverovej zmluvy č. 17/244/12 zo dňa 29.02.2012 (na čl. 8 -13 spisu) súd zistil, že predmetná zmluva bola uzatvorená medzi žalovaným v pozícii banky poskytujúcej úver a žalobcami v 1. a 2. rade. Žalobcovia v 1. a 2. rade boli v zmluve označení menom, priezvisko, trvalým pobytom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu. Pri ich označení nebolo uvedené žiadne označenie firmy alebo identifikačného čísla, podľa ktorých by súd mohol usudzovať, že sa zmluva týkala podnikateľskej činnosti. Zmluva bola uzatvorená podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

30.) Čo sa týka zákonných náležitostí úverovej zmluvy súd zistil, že v bode 1.1 zmluvy bola riadne špecifikovaná výška poskytnutého úveru a to 15.000 €. V bode 1.2 bola jasne uvedená úroková sadzba, a to fixne vo výške 9,9% ročne. Ročná percentuálna miera nákladov bola uvedená v bode 1.3 zmluvy vo výške 10,66%. Pri RPMN bolo zreteľne uvedené, že pri výpočte RPMN vychádzal žalovaný z parametrov uvedených v zmluve, a to výšky anuitnej splátky, počtu splátok, výšky poplatku za poskytnutie úveru a výšku poplatku za správu úverového účtu. V bode 1.4 zmluvy žalovaný uviedol výšku celkových nákladov spojených s úverom, a to 19.197,60 €. V bode 1.5 zmluvy uviedol priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov platnú ku dňu podpisu úverovej zmluvy, a to 13,68%. V bode 2.1 zmluvy bolo uvedené, že peňažné prostriedky banka poskytne najneskôr do 3 dní od splnenia podmienok pre poskytnutie úveru stanovených úverovou zmluvou. Peňažné prostriedky banka poukáže na klientmi určený účet, ktorý je uvedený v žiadosti o úver. Zmluvné strany sa dohodli, že klienti môžu použiť peňažné prostriedky podľa vlastného uváženia, ak nejde o úver poskytnutý na účel splnenia záväzkov klientov. V bode 4.1 zmluvy bolo uvedené, že poplatok za poskytnutie úveru je 0,- €. V bode 4.2 bol uvedený poplatok za správu úverového účtu vo výške 1,99 €, ktorý banka inkasuje mesačne z účtu uvedeného v bode 5.5 zmluvy.

31.) Splácanie úveru bolo zmluvnými stranami dohodnuté v bode 5 zmluvy. V bode 5.1 sa klienti zaviazali splácať úver v celkom 60 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 317,97 €, pričom výslovne bolo uvedené, že splátka zahŕňa splátku istiny a aj úroku. Splatnosť jednotlivých splátok bola upravená v bode 5.2 zmluvy tak, že splátky boli splatné v 15. deň kalendárneho mesiaca, prvá splátka úveru bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. V bode 5.3 zmluvy sa klienti zaviazali, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 60 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2 posledného mesiaca tejto lehoty.

32.) V bode 5.7 bolo výslovne ustanovené právo klientov požadovať od banky bezplatne a kedykoľvek počas trvania zmluvy výpis z úverového účtu formou amortizačnej tabuľky.

33.) V bode 9.1 úverovej zmluvy bola stanovená platnosť, účinnosť a doba trvania zmluvy tak, že zmluva bola platná a účinná dňom podpisu a je uzatvorená na dobu určitú - do splatenia všetkých záväzkov klientov voči banke vyplývajúcich zo zmluvy. Záväzok klientov z tejto zmluvy zaniká úplným splatením všetkých pohľadávok banky voči klientom z tejto zmluvy vyplývajúcich. V bode 9.6 zmluvy bolo ustanovené, že klienti vyhlasujú, že pri uzatváraní úverovej zmluvy im banka poskytla informácie podľa § 37 ods. 2 zákona o bankách. Klienti podpisom úverovej zmluvy vyhlasujú, že pred uzatvorením úverovej zmluvy sa oboznámili s jej súčasťami, a to so znením Všeobecných obchodných podmienok - Prima banka, a.s. časť úvery pre obyvateľstvo a Sadzobníkom poplatkov, súhlasia s nimi a zavazujú sa ich dodržiavať. V bode 9.11. zmluvy bolo uvedené, že právne pomery v tejto zmluve výslovne upravené, sa spravujú príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka.

34.) V časti B bod 2 Všeobecných obchodných podmienok žalovaného účinných ku dňu 01.01.2012 bolo uvedené, že podmienkou poskytnutia úveru je akceptovateľná bonita klienta a v prípade povinného zabezpečenia úveru aj dostatočné zabezpečenie úveru. K poskytnutiu úveru dôjde na základe uzatvorenia úverovej zmluvy. V bode 4. Lehota splatnosti úveru je pri úveroch zabezpečených nehnuteľným majetkom od 11 do 30 rokov, pri úveroch nezabezpečených nehnuteľným majetkom od 6 mesiacov do maximálne 10 rokov.

35.) Z histórie transakcií na úvere žalobcov v 1. a 2. rade poskytnutej žalovaným, dátum spracovania 22.11.2017 súd zistil, že úver vo výške 15.000 € bol žalobcom v 1. a 2. rade poskytnutý ihneď v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, t.j. dňa 29.02.2012.

36.) Prvú splátku zaplatili žalobcovia v 1. a 2. rade dňa 15.03.2012, a teda presne podľa zmluvných ustanovení do 15. dňa v mesiaci nasledujúcom po poskytnutí úveru, splátka bola vo výške 317,97 €.

37.) Poslednú splátku úveru uhradili žalobcovia v 1. a 2. rade dňa 15.02.2017, a teda presne v súlade s ustanovením 5.3 úverovej zmluvy, ktorý stanovoval konečnú splatnosť úveru do 60 mesiacov od uzatvorenia úverovej zmluvy. Úverová zmluva bola uzatvorená dňa 29.02.2012, a teda 60 mesiacov od uzatvorenia zmluvy, t.j. $60/12 = 5$ rokov od uzatvorenia zmluvy so splatnosťou k 15. dňu v mesiaci zodpovedá dňu úhrady 15.02.2017 (jednoduchý výpočet pomocou sčítania $2012 + 5$ rokov = 2017) tak, ako to vykonali žalobcovia v 1. a 2. rade. Posledná splátka bola žalobcom v 1. a 2. rade znížená na sumu 304,70 €.

38.) Žalobcovia v 1. a 2. rade po tom, ako uhradili celý svoj záväzok voči žalovanému vyplývajúci z úverovej zmluvy zo dňa 29.02.2012, čím ich všetky práva a záväzky vyplývajúce zo zmluvy zanikli a doba trvania zmluvy uplynula, čím ich právny vzťah zanikol, výzvou zo dňa 16.05.2017 vyzvali žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 4197,50 €.

39.) Súčasne žalobcovia v 1. a 2. rade dňa 23.05.2017 po uplynutí doby trvania úverovej zmluvy a splatení všetkých záväzkov z úverovej zmluvy, podali Národnej banke Slovenska podnet poškodených ako spotrebiteľov a žiadali o preverenie a informovanie poškodených, či bola RPMN určená v zmluve správne, či bola určená správne priemerná výška RPMN, celková výška nákladov a či má zmluva všetky ostatné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z..

40.) Z predložených výpisov z účtu žalobkyne v 1. rade vyplynulo, že jej bol vo výpise z účtu 01.03.2013-28.03.2013 a 01.05.2013-31.05.2013 strhnutý poplatok vo výške 1,99 €, pričom následne jej už nebol bankou uplatňovaný.

41.) Medzi stranami bolo v konaní nesporné, že žalobcovia v 1. a 2. rade uhradili poplatok za správu úveru 15 x vo výške 1,99 € žalovanému, a to do od marca 2012 do mája 2013.

42.) Súdny dvor vo veci C-42/15 z 09.11.2016 vyslovil, že článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať tak, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

43.) Národná banka Slovenska, odbor ochrany finančných spotrebiteľov vydal dňa 18.04.2017 stanovisko k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, v ktorom okrem iného uviedol, že Národná banka Slovenska pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní bude uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. V poznámke pod čiarou uviedli, že ani dôvodová správa k predmetnému ustanoveniu zákona o spotrebiteľských úveroch nenaznačuje, že by zákonodarca mal uvedeným ustanovením v úmysle sprísniť požiadavku zakotvenú v smernici 2008/48, keď uvádza, spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

44.) Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (účinného ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy zo dňa 29.02.2012), ďalej len Občiansky zákonník, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

45.) Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

46.) Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

47.) Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

48.) Podľa § 53 ods.1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za

individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

49.) Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

50.) Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy zo dňa 29.02.2012, ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

51.) Podľa § 2 písm. a), b) zákona o spotrebiteľských úveroch, je spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

52.) Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

53.) Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobie, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne

poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o)úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p)upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, q)veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r)výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s)informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t)právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u)spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v)informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w)právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x)názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y)priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

54.) Podľa § 11 ods. 1,2 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

55.) Podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

56.) Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

57.) Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

58.) Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

59.) Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

60.) Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

61.) Podľa § 137 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

62.) Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. v účinnom znení, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

63.) Podľa § 3 ods. 3,5 zákona o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi.

64.) Podľa § 298 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

65.) Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobe žalobcov v 1. a 2. rade nie je možné vyhovieť.

66.) Predmetom súdneho konania bola žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a určenie neplatnosti troch zmluvných podmienok z dôvodu ich neprijateľnosti.

67.) Súd žalovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia posúdil podľa ustanovení § 451 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, teda podľa právnej úpravy bezdôvodného obohatenia, pričom ide o žalobu na plnenie podľa § 137 písm. a) Civilného sporového poriadku. Predpokladom pre vznik bezdôvodného obohatenia bolo preukázanie vzniku nároku žalobcov v 1. a 2. rade na bezúročnosť a bezpoplatkovosť uzatvorenej zmluvy o úvere z dôvodov porušenia zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Možným vznikom bezdôvodného obohatenia by bolo určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v poradí druhom žalobnom petite, a to vo výške uhradených poplatkov za správu úverového účtu. Určovacie žalobné petity na základe súdom pripusteného rozšírenia žaloby o petity č. 3, 4 nemali vo vzťahu k prípadnej povinnosti zaplata peňazí žalovaným žiadnu relevanciu.

68.) Súd sa zaoberal otázkou charakteru určovacích petitov, ktorými žalobcovia v 1. a 2. rade žiadali určenie, že zmluvné podmienky pod čl. 4 bod 4.2, v čl. 9 bod 9.6 a čl. 9 bod 9.11 sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 4 písm. I Občianskeho zákonníka, a tak sú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné.

69.) Civilný sporový poriadok v ustanovení § 137 oproti pôvodnej úprave v zákone č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok nanovo klasifikoval demonštratívny výpočet prípustných žalôb, pričom v písm. c) umožňuje podať žalobu o určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny

záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Súčasne Civilný sporový poriadok v § 137 písm. d) zaviedol novo koncipovanú žalobu o určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Niektoré sudy žaloby o určenie neplatnosti právneho vzťahu, resp. v tomto prípade neplatnosti zmluvného ustanovenia z dôvodu jeho neprijateľnosti, zaraďujú pod písmeno c) predmetného ustanovenia ako určenie práva. Napríklad Krajský súd v Nitre v rozsudku č.k. 9 Co 126/2017 zo dňa 01.02.2018 konštatoval vo svojom odôvodnení rozhodnutia, že za určovaciu žalobu v zmysle § 137 písm. c) CSP považuje súdna prax aj žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu, ako jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem žalobcu na určenie neplatnosti právneho úkonu je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia. Takéto vymedzenie však využívajú odvolacie sudy predovšetkým pri rozhodovaní o odvolaniach voči rozsudkom, ktoré prvostupňové sudy vyhlásili ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku.

70.) K otázke žalobného petitu na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky právna teória v komentári k Civilnému sporovému poriadku uvádza, že vo výpočte druhov žalôb podľa § 137 CSP absentuje žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu, jej miesto by mala nahradiť žaloba o určenie, či tu právo je, alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Hoci výpočet § 137 CSP je len demonštratívny, domnievame sa, že žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore už nebude prichádzať do úvahy. Pravidlom budú žaloby, ktorých obsahom je splnenie povinnosti (plniť, vydať bezdôvodné obohatenie) alebo určenie, či tu právo je, a súd bude platnosť ustanovení spotrebiteľskej zmluvy posudzovať ako prejudiciálnu otázku. Ak súd v akomkoľvek spotrebiteľskom spore posúdi zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, je povinný uviesť jej znenie vo výroku rozsudku, a to aj v prípade, ak sa spotrebiteľ tohto posúdenia nedomáhal. Rozsudok v tzv. individuálnom spotrebiteľskom spore, vydaný podľa ustanovení § 290 až 300 CSP, je záväzný inter partes a len v prejednávanej veci, v žiadnom prípade nie je záväzný pre každého. Práve subjektívna záväznosť rozsudku v individuálnom spotrebiteľskom spore bola dôvodom pre zavedenie osobitnej regulácie konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach. / CSP komentár doc. JUDr. Marek Števíček, PhD., a kol., nakladateľstvo C.H. BECK v Prahe r. 2016, str. 1037/.

71.) V priebehu súdneho konania bol s účinnosťou k 01.01.2018 novelizovaný zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a výslovne v § 11 ods. 4 zákonodarca ustanovil, že spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Dôvodová správa k tejto zmene uvádza, že s ohľadom na zavedenie obsahu žaloby podľa Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého sa medzi iným rozhoduje o určenie právnej skutočnosti, ak tak vyplýva z osobitného predpisu, sa zavádza novým ustanovením možnosť spotrebiteľa podať žiadosť o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

72.) Súd dospel k záveru, že žalobné petity o určenie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu ich neprijateľnosti je potrebné posudzovať podľa 137 písm. d) CSP o určenie právnej skutočnosti, podľa osobitného predpisu. Nemožno takýto typ žalobných petítov podradiť pod ustanovenie § 137 písm. c) CSP o určenie, či tu právo je alebo nie je, v zmysle ktorého je na takýto typ žaloby potrebné preukázanie naliehavého právneho záujmu. V daných žalobných petitoch nejde o určenie či tu je právo alebo nie alebo o určenie právnej skutočnosti neplatnosti zmluvných ustanovení z dôvodu ich neprijateľnosti.

73.) Pokiaľ ide o procesnú prípustnosť určovacej žaloby v časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok v prípade ochrany práv spotrebiteľa a s poukazom na úmysel zákonodarcu v doplnení úpravy § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je procesne prípustné preskúmať neprijateľnosť zmluvnej podmienky aj z pohľadu ustanovenia § 298 ods. 1 CSP. Preskúmanie je možné aj v zmysle osobitného zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý ustanovuje, že proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

74.) Ďalej súd v konaní skúmal, či žalobcovia v 1. a 2. rade v uzatvorenom zmluvnom vzťahu z úverovej zmluvy zo dňa 29.02.2012 boli spotrebiteľmi a právne posúdenie uzatvorenej úverovej zmluvy. Žalobcovia v 1. a 2. rade v žalobe tvrdili, že zmluvu uzatvárali ako spotrebiteľia a od tejto skutočnosti odvodzovali celý svoj nárok uplatnený v žalobe.

75.) Súd z uzatvorenej zmluvy zistil, že túto uzatvárali žalobcovia v 1. a 2. rade ako fyzické osoby s uvedením ich rodného čísla a adresy trvalého pobytu a nie sú tam údaje o identifikačnom čísle alebo názve firmy, ktoré by nasvedčovali, že by zmluva bola uzatvorená žalovaným so žalobcami ako podnikateľmi.

76.) V bode 3.1. zmluvy je výslovne uvedené, že zmluvné strany sa dohodli, že klienti môžu použiť peňažné prostriedky podľa vlastného uváženia a teda výslovným účelom zmluvy nebol podnikateľský úver. Výška poskytnutého úveru bola 15.000 € bez zabezpečenia nehnuteľnosťou.

77.) V priebehu konania žalovaný nenamietal, že by žalobcovia v 1. a 2. rade nemali pri uzatváraní zmluvy postavenie spotrebiteľov. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení túto skutočnosť ešte dosvedčil, keď uviedol, že uzatvorená zmluva bola štandardnou spotrebiteľskou zmluvou, ktorú žalovaný s klientmi uzatváral pri poskytovaní úveru.

78.) Skutočnosť, že v zmluve je uvedené, že sa uzatvára podľa § 497 Obchodného zákonníka nie je relevantná pre posúdenie daného zmluvného vzťahu. Právny základ úpravy úverových zmlúv je upravený nepochybne v Obchodnom zákonníku, keďže ide o absolútny obchodnoprávny vzťah, pričom v prípade spotrebiteľských zmlúv je osobitná úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku a zákone o spotrebiteľských úveroch.

79.) Súd výsluch žalobcov v 1. a 2. rade nepovažoval za potrebný, keďže z tvrdení uvedených v žalobe, z uzatvorenej zmluvy možno jednoznačne vyvodíť, že zmluva bola uzatvorená so žalobcami ako fyzickými osobami, ktorí nekonali v rámci predmetu svojho podnikania, pričom táto skutková okolnosť nebola žalovaným namietaná, a teda ju súd aj v zmysle § 151 ods. 1 CSP ako skutkovú okolnosť nepopretú žalovaným považuje za nespornú.

80.) Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Právny vzťah medzi žalobcami v 1. a 2. rade a žalovaným túto charakteristiku spĺňa, pretože zmluva bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností zmluvné podmienky, ktoré žalobcovia v 1. a 2. rade nemohli ovplyvniť, nakoľko boli pripravené už vopred, pre veľký počet spotrebiteľov. Je pritom nepochybné, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti a žalobcovia v 1. a 2. rade v čase uzatvorenia zmluvy nekonali v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti, zmluvu podpísali ako fyzické osoby bez uvedenia účelu zmluvy.

81.) Súd teda vyhodnotil úverovú zmluvu uzatvorenú dňa 29.02.2012 medzi žalovaným a žalobcami v 1. a 2. rade ako spotrebiteľskú úverovú zmluvu, pričom žalobcom v 1. a 2. rade prisúdil osobitné postavenie spotrebiteľov. Predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o štandardnú formulárovú zmluvu, uzatvorenú medzi žalovaným - veriteľom ako dodávateľom a žalobcami v 1. a 2. rade - dlžníkmi ako spotrebiteľmi.

82.) Predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Právny vzťah medzi účastníkmi možno zaradiť medzi zmluvy, na ktoré sa daný zákon vzťahuje a následne zmluva potom musí obsahovať náležitosti, stanovené v § 9 tohto zákona.

83.) Súd podrobil predmetnú zmluvu súdnemu prieskumu v rámci ochrany spotrebiteľa z hľadiska jej jednotlivých ustanovení a zistil, že úverová zmluva spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. účinným v čase jej uzatvorenia a je vo vzťahu k spotrebiteľovi transparentná a určitá.

84.) V prvom rade žalobcovia v 1. a 2. rade tvrdili, že v zmluve nie je konkrétna výška istiny a ani konkrétna výška úrokov, a teda namietali nesplnenie povinnosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

85.) Súd má za to, že v zmluve je jednoznačne uvedená výška splátok, a to vo výške 317,97 €, pričom je v zmluve v bode 5.1 zreteľne uvedené, že splátka zahŕňa splátku príslušnej istiny aj úroku. Počet splátok je tiež v zmluve jasne zadefinovaný, a to v počte 60 pravidelných mesačných splátok. Zmluva

taktiež obsahuje pre spotrebiteľa jasné a určité uvedenie termínu splatnosti splátok, keď podľa bodu 5.2. zmluvy sú splátky splatné v 15. deň kalendárneho mesiaca. Splatnosť prvej splátky bola určená na mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Súd taktiež uvedenie prvej splátky považuje za transparentné a zrozumiteľné. Pre spotrebiteľa je z uvedeného úplne zrejmé, že ako náhle mu suma úveru príde na účet, je povinný nasledujúci mesiac k 15. dňu uhradiť prvú splátku úveru.

86.) Ustanovenia úverovej zmluvy sú napísané prehľadne, riadne čitateľným písmom s hrubým zvýraznením jednotlivých častí zmluvy ako sú poplatky, splácanie úveru, poskytnutie úveru.

87.) Súd mal za nesporné a aj preukázané z listinných dôkazov, že úver bol žalobcov v 1. a 2. rade vyplatený na ich účet vedený u žalovaného ihneď v deň podpisu zmluvy, t.j. dňa 29.02.2012 a prvú splátku uhradili nesporne k 15.03.2012 riadne v zmysle úverovej zmluvy. Následne žalobcovia v 1. a 2. rade riadne splatili 60 mesačných splátok do dňa 15.02.2017, teda presne podľa určitého znenia zmluvy uvedeného v bode 5.3 do 60 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy.

88.) Žalobcovia v 1. a 2. rade tvrdili, že aj po vyhlásení rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 č.k. C-42/15 vo veci HomeCredit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej existuje v danej oblasti konštantná judikatúra v tom zmysle, že odvolacie súdy jednoznačne vyžadujú presný rozpis aká časť splátky pripadá na úrok a aká na istinu. Dovoľovali sa taktiež výkladu predmetného ustanovenia, ktorý by bol v prospech spotrebiteľa.

89.) V danom prípade samotné strany sporu predložili súdu na oboznámenie viacero rozhodnutí súdov prvej a druhej inštancie, ktoré protikladne posúdili otázku nutnosti uvedenia konkrétnej výšky rozčlenenia splátok úveru na istinu a úroky priamo v úverovej zmluve. Z daného dôvodu nie je možné dospieť k názoru prezentovaného žalobcami v 1. a 2. rade, že v danej problematike je konštantná judikatúra súdov. Napríklad žalovaný predložil súdu uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12 Co 259/2017 zo dňa 31.08.2017, ďalej predložil súdu prehľad rozhodovania súdov (na čl. 317 - 319 spisu), kde poukázal na uznesenia Krajského súdu v Prešove č.k. 12 Co 149/2016 - 60 zo dňa 15.02.2017, č.k. 17 Co 17/2017 - 63 zo dňa 27.07.2017, v ktorých odvolací súd konštatoval, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum a taktiež uviedol obdobné rozhodnutia Krajských súdov v Trenčíne, Banskej Bystrici, v Bratislave.

90.) Civilný sporový poriadok právnu istotu definuje ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Pod najvyššími súdnymi autoritami chápe právna teória predovšetkým Najvyšší súd SR, Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie.

91.) A práve Najvyšší súd Slovenskej republiky k danej problematike rozčlenenia splátky na konkrétnu výšku úrokov a istinu zaujal v uznesení č.k. 3 Cdo 146/2017 - 333 zo dňa 22.02.2018 jednoznačné stanovisko. V odôvodnení predmetného uznesenia uviedol, že z dovolania je zrejmé, že žalobkyňa za dosiaľ dovolacím súdom neriešenú otázku považuje za otázku, či zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov, pokiaľ nemajú byť splatené jednorazovo. Najvyšší súd SR konštatoval, že pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatváraní zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvoril, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať

tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Najvyšší súd SR uviedol, že predmetné ustanovenie neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom).

92.) Konajúci súd sa s predmetnými závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenými v uznesení č.k. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018 plne stotožňuje a posúdil žalobcami v 1. a 2. rade tvrdené porušenie ustanovenia § 9 ods. 2 písmeno k) ohľadom neuvedenia konkrétnej výšky istiny ani konkrétnej výšky úroku platených žalobcami za nedôvodnú. Súd má za to, že vo svetle najnovšej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, vychádzajúc z účelu smernice EP a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, právnych záverov vyjadrených v rozsudku Európskeho súdneho dvora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíroovej, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. Súd súčasne považuje takéto posúdenie za spravodlivé, vzhľadom k tomu, že žalobcovia mali možnosť kedykoľvek si od žalovaného vyžiadať amortizačnú tabuľku a veľmi jednoducho zistiť presné započítanie splátok na istinu a úroky. Súd posúdil tvrdenia žalobcov v 1. a 2. rade, ktorými vyjadrili nesúhlas s predmetným rozhodnutím NS SR a jeho relevanciou za nedôvodné a taktó vyhodnotil aj ich tvrdenie o rozhodovaní contra legem, keďže daný výklad zodpovedá účelu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a je plne v súlade aj so smernicou EP a Rady 2008/48/ES ako aj s doposiaľ vyhlásenými rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít, a to súdneho dvora EÚ a Najvyššieho súdu SR.

93.) Žalobcovia v 1. a 2. rade ďalej udávali, že z dôvodu, že považujú poplatok za správu úveru, ktorý im bol žalovaným účtovaný, za neprijateľný, považujú uvedenie celkovej čiastky, ktorú majú spotrebiteľia zaplatiť, ako aj RPMN uvedené žalovaným v zmluve za nesprávne, keďže v nich bol daný poplatok zohľadnený. Súd aj toto tvrdenie žalobcov v 1. a 2. rade vyhodnotil ako nedôvodné. Žalovaný ako banková inštitúcia poskytujúca úvery bol povinný do celkových nákladov úveru, ako aj do výpočtu RPMN zahrnúť všetky žiadané poplatky spojené s úverom, ktoré boli zahrnuté v úverovej zmluve v čase jej uzatvorenia. Ak by si túto povinnosť nespĺnil, práve vtedy by porušil zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný správne určil celkové náklady ako 60 mesačných splátok x výška splátky 317,97 € + 60 x poplatok vo výške 1,99 €. Žalobcovia v 1. a 2. rade tvrdili, že výška celkových nákladov a RPMN mali byť po odpočítaní predmetného poplatku nižšie a tvrdili, že táto skutočnosť je v neprospech spotrebiteľov. Súd nemôže s touto argumentáciou súhlasiť, keďže v neprospech spotrebiteľa by bola jedine situácia, ak by veriteľ klamlivo v zmluve uviedol nižšie náklady úveru a nižšiu RPMN a tým uviedol spotrebiteľov do omylu vo výhodnosti daného úveru a jeho nízkych celkových nákladoch. Predmetné údaje sú potrebné pri rozhodovaní spotrebiteľa pred uzatvorením zmluvy a práve nižšia RPMN a celkové náklady by spotrebiteľa mohli v právnom vzťahu negatívne ovplyvniť. Tieto tvrdenia žalobcov v 1. a 2. rade vyhodnotil súd ako účelové a nedôvodné.

94.) Taktiež súd zastáva názor, že žalovaný v úverovej zmluve veľmi jasne uviedol všetky položky, ktoré zohľadnil pri výpočte RPMN. V bode 1.3 zmluvy uviedol, že pri výpočte RPMN bral do úvahy parametre uvedené v predmetnej zmluve, a to výšku anuitnej splátky, počet splátok, výšku poplatku za poskytnutie úveru a výšku poplatku za správu úverového účtu. Všetky tieto údaje prehľadne, čitateľne uviedol v uzatvorenej úverovej zmluve. Tvrdenie, že uvedenie poplatku za poskytnutie úveru v bode 4.1 zmluvy vo výške 0 € je zmatečné, súd nemôže považovať za zmysluplné. Ak je uvedené, že poplatok je vo výške 0 €, je zřejmé, že daný poplatok nebol žalovaným uplatnený a nemožno v žiadnom prípade dospieť k záveru, že ide o netransparentný a nejednoznačný údaj voči spotrebiteľom.

95.) Čo sa týka argumentácie žalobcov v 1. a 2. rade ohľadom neuvedenia termínu konečnej splatnosti žalovaným, súd sa plne stotožňuje s obranou žalovaného v tom zmysle, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nutne uvedený iba konkrétny dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď konečná splatnosť môže byť v zmluve určená i iným spôsobom ako uvedením dátumu, avšak takým, ktorým je nesporne a jednoznačne určiteľný - vypočítateľný dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky. Súd poukazuje napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 24 Co 795/2014 zo dňa 26.08.2015. Pričom takýto záver možno vyvodiť aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíroovej. V danom prípade v úverovej zmluve zo dňa 29.02.2012 bol uvedený v bode 5.3 dátum konečnej splatnosti do 60 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy,

a teda veľmi jednoduchým výpočtom 60 mesiacov / 12 mesiacov za rok = 5 rokov je určiteľný dátum konečnej splatnosti úveru, keď dátum splátok bol splatný k 15. dňu v mesiaci, t.j. rok uzatvorenia zmluvy 2012 + 5 rokov = 2017 a keďže zmluva bola uzatvorená v mesiaci február, tak dátum konečnej splatnosti je potom 15.02.2017. V danom prípade nejde o žiadne zložité výpočty konečnej splatnosti, ktoré by museli spotrebiteľia vykonať, jednoducho povedané, úver je splatný o 5 rokov v ten istý mesiac ako bol uzatvorený. A tento predpoklad sa naplnil aj v skutočnosti, keď z histórie platieb žalobcov (na čl. 66 spisu) vyplýva, že úver bol splatený presne v deň 15.02.2017.

96.) Tvrdenie žalobcov v 1. a 2. rade o neurčitosti stanovenia konečnej splatnosti úveru s prihliadnutím na platenie prvej splátky úveru, súd taktiež vyhodnotil ako nedôvodné. V danom prípade zo zmluvy o úvere žiadne ďalšie podmienky pre poskytnutie úveru, ktoré by sa týkali žalobcov v 1. a 2. rade nevyplývajú, a teda bol žalovaný povinný úver vyplatiť do 3 dní od uzatvorenia zmluvy, čo aj vykonal. Jedine v zmysle Všeobecných obchodných podmienok úveru jedinou podmienkou poskytnutia úveru bolo overenie bonity klientov, ktorá sa však vykonáva pred uzatvorením zmluvy. Túto skutočnosť potvrdil aj reálny stav, kedy boli finančné prostriedky vo výške 15.000 € pripísané na účet žalobcov v 1. a 2. rade ihneď v deň uzatvorenia zmluvy. Navyše zákonom č. 279/2017 Z.z. bol s účinnosťou k 01.05.2018 novelizovaný zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom zákonodarca vypustil z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) náležitosť týkajúcu sa konečnej splatnosti úveru. V dôvodovej správe uviedol, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou.

97.) Súd potom, ako uzatvorenú úverovú zmluvu podrobil dôkladnému skúmaniu jej náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, dospel k záveru, že zmluva spĺňa všetky náležitosti ustanovené predmetným ustanovením a nie je zákonný dôvod na konštatovanie jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti v zmysle 11 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

98.) Ďalej sa súd zaoberal žalobným petitom, v ktorom žalobcovia v 1. a 2. rade žiadali určenie, že zmluvná podmienka uvedená v úverovej zmluve č. 17/244/12 pod čl. 4 bod 4.2: „Banka inkasuje mesačne z účtu uvedeného v bode 5.5 poplatok za správu úverového účtu vo výške 1,99 €.“ je neprijateľná zmluvná podmienka. Súd konštatuje, že na vyslovení neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky mali súčasne žalobcovia v 1. a 2. rade aj právny záujem, keďže by sa mohli domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zaplatených poplatkov, t.j. vo výške 29,85 €, keďže žalovanému uhradili predmetný poplatok za správu 15 - krát vo výške 1,99 €, čo bolo medzi stranami sporu nesporné. Nesporná bola taktiež skutočnosť, že žalovaný po nadobudnutí účinnosti zákona č. 132/2013 Z.z. ku dňu 10.06.2013 prestal voči žalobcom v 1. a 2. rade predmetný poplatok uplatňovať.

99.) Súd sa nestotožnil s relevanciou aplikácie rozhodnutí nemeckých súdov, ktorými žalobcovia predmetnú neprijateľnosť odôvodňovali. Súd sa plne stotožňuje s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4 Co/755/2014 zo dňa 17.02.2016, ktorý konštatoval, že správu úveru možno vyložiť ako činnosť úverového veriteľa, ktorá nie je krytá inými dojednanými platbami (úrokom ako cenou poskytnutého kapitálu a ostatnými poplatkami za konkrétne služby), a ktorú úverový veriteľ na podklade zmluvy o úvere zabezpečuje službami (typicky poradenstvo a klientský servis, informácie o úverovom vzťahu, zmeny zmluvy, vydávanie rôznych potvrdení) úverovému dlžníkovi po dobu trvania úverového vzťahu. Z ekonomického hľadiska každá cena odráža náklady predajcu a jeho maržu, a preto nebolo neobvyklé ani nelegitímne, aby náklady úverového veriteľa na správu úveru kryl príslušný poplatok ako súčasť ceny plnenia. Poplatok za spravovanie úveru bol v zmysle občianskeho práva cenou plnenia, preto sa na dojednanie o ňom nevzťahuje možnosť súdneho prieskumu jeho primeranosti v zmysle ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Neexistuje všeobecný zákaz brať na seba v rámci jedného zmluvného vzťahu iné povinnosti než tie, ktoré pre daný zmluvný typ stanoví zákon a na tom nemení nič ani princíp ochrany spotrebiteľa a zakotvený v § 51 Občianskeho zákonníka a v rozhodnutí Rady č. 93/13/EHS. Smernica rady ES 93/13/EHS vylučuje z preskúmania práve dojednanie ceny, ktoré ponechala na dohodu zmluvných strán v súlade so zákonmi trhového hospodárstva a hospodárskej

súťaže. Uvedený poplatok bol do zmluvy o úvere zakomponovaný v súlade so zákonom o bankách, pričom tento bol uvedený aj v zákone o spotrebiteľských úveroch, a to v čl. 4 ods. 1 písm. i). Tento poplatok, ako všetky iné poplatky, ktoré peňažné ústavy účtujú, je teda možné preskúmať len z hľadiska ich primeranosti k poskytnutému plneniu. Poplatky za vedenie úverového účtu a správu úveru boli ako súčasť odmeny za poskytovanie úveru zrušené až od účinnosti zákona č. 132/2013 Z.z., ktorý tento poplatok so splatnosťou od 10.06.2013, čím bola prijatá prísnejšia právna úprava, než aká vyplýva zo Smernice rady ES 93/13/EHS, pričom Smernica v čl. 4 ods. 2 výslovne vylučuje z možnosti preskúmania nekalej povahy definíciu hlavného predmetu zmluvy ako aj cenu a úhradu, pokiaľ sú tieto podmienky zrozumiteľné.

100.) Dohoda o poplatku za správu úveru v zmluve o úvere nie je neurčitá len preto, že neobsahuje úplný výpočet činností, za ktoré je poplatok dohodnutý. Na dojednanie poplatku za správu úveru v zmluve o úvere sa nevzťahuje zákaz tých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách, ktoré v rozpore s požiadavkou dobrej viery znamenajú na ujmu spotrebiteľa značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán. Skutočnosť, či a aké plnenia banka poskytla spotrebiteľovi v rámci správy úveru, je pre posúdenie určítosti dohody o poplatku za správu úveru nerozhodná. / pozri napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 18 Co 311/2015 zo dňa 23.03.2017./

101.) Súd konštatuje, že poplatok za správu úveru bol jasne v úverovej zmluve v bode 4.2 uvedený vo výške 1,99 €, čo je podľa názoru súdu primeraná výška daného poplatku a nad rámec nezaťažuje spotrebiteľa. Ihneď po nadobudnutí účinnosti zákona č. 132/2013 Z.z., ktorý tento poplatok s účinnosťou od 10.06.2013 zrušil, žalovaný od tohto poplatku upustil a voči žalobcom si ho neuplatňoval. Súd teda námietku žalobcov v 1. a 2. rade ohľadom neprijateľnosti daného poplatku za správu úveru vyhodnotil ako nedôvodnú. Súd ďalej uvádza, že žalobcovia v 1. a 2. rade sa domáhali určenia neplatnosti predmetného zmluvného ustanovenia, hoci toto ustanovenie ku dňu 15.02.2017 stratilo svoju účinnosť vo vzťahu k zmluvným stranám. Predmetným dňom z dôvodu úhrady všetkých záväzkov z daného zmluvného vzťahu žalobcami, uplynutím doby trvania zmluvy, všetky vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zanikli, a teda určenie neplatnosti daného zmluvného ustanovenia nebolo zo strany súdu ani možné a bolo by za danej situácie nadbytočné. V danom prípade prichádzalo do úvahy predovšetkým preskúmanie uvedeného zmluvného ustanovenia z hľadiska § 298 ods. 1, 2 CSP, čo súd vykonal, pričom dospel k záveru, že na vyhlásenie neprijateľnosti daného zmluvného ustanovenia nie sú zákonné dôvody.

102.) Vzhľadom k tomu, že súd dospel k záveru, že nie sú splnené predpoklady vzniku bezpoplatkovosti a bezúročnosti poskytnutého úveru v zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. a ani nie je dôvod považovať poplatok za správu úveru za neprijateľný, súd žalobu v časti, v ktorej sa žalobcovia v 1. a 2. rade domáhali zaplata sumy vo výške 4094,78 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4094,78 €, odo dňa 17.05.2017 do zaplata zamietol. V danom prípade žalobcovia v 1. a 2. rade súdu nepreukázali vznik bezdôvodného obohatenia v žalovanej výške a ani právny dôvod svojho nároku voči žalovanému. Súd taktiež zamietol žalobu v časti, v ktorej sa žalobcovia v 1. a 2. rade domáhali určenia, že zmluvná podmienka uvedená v úverovej zmluve č. 17/244/12 pod čl. 4 bod 4.2 - banka inkasuje mesačne z uvedeného v bode 5.5 poplatok za správu úverového účtu vo výške 1,99 € je ako neprijateľná podmienka podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. V danom prípade súd predmetnú zmluvnú podmienku nevyhodnotil ako neprijateľnú a navyše všetky povinnosti zo zmluvného vzťahu medzi žalobcami v 1. a 2. rade a žalovaným vyplývajúce z uzatvorenej úverovej zmluvy zanikli pred podaním žaloby na súd, a teda ani nebol právny dôvod na vyslovenie neplatnosti predmetného zaniknutého zmluvného ustanovenia.

103.) Žalobcovia v 1. a 2. rade v priebehu konania rozšírili žalobný návrh o dva ďalšie určovacie petity, pričom súd uznesením na pojednávaní konanom dňa 28.02.2018 pripustil zmenu žalobného petitu. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v článku 9 bod 9.6 (oboznámenie a súhlas so všeobecnými obchodnými podmienkami a sadzovníkom poplatkov) úverovej zmluvy č. 17/244/12 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným dňa 29.02.2012 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka, a tak je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v článku 9 bod 9.11 (právne pomery sa riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka) úverovej zmluvy č. 17/244/12 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným dňa 29.02.2012 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a tak je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

104.) Súd v prvom rade uvádza, že nezistil právny záujem a už vôbec nie naliehavý právny záujem žalobcov v 1. a 2. rade na určení neplatnosti predmetných zmluvných ustanovení. Prípadné vyslovenie neplatnosti uvedených zmluvných ustanovení z dôvodu ich neprijateľnosti by nemalo žiaden vplyv na práva a povinnosti strán sporu a taktiež by nemalo žiadny význam z hľadiska v žalobe uplatneného peňažného plnenia s príslušenstvom. Súd opätovne uvádza, že zmluvný vzťah vyplývajúci z uzatvorenej úverovej zmluvy medzi stranami sporu zanikol z dôvodu úhrady všetkých záväzkov žalobcami v 1. a 2. rade voči žalovanému. Všetky práva a povinnosti z daného zmluvného vzťahu zanikli ku dňu 15.02.2017 a jeho ustanovenia stratili účinnosť. Z toho hľadiska je právne bezvýznamné a neúčelné rozhodovať o neplatnosti zmluvných ustanovení úverovej zmluvy zo zaniknutého zmluvného vzťahu, ktoré nemajú priamy vplyv na posúdenie vzniku bezdôvodného obohatenia. Takto žalobcami v 1. a 2. rade umelo vyvolaný spor v rozsahu daných žalobných petítov je nadbytočný, nemajúci žiaden význam. Podľa názoru súdu je možné určiť neplatnosť zmluvnej podmienky iba za podmienky, že úverový vzťah existuje, záväzkový vzťah trvá, že úver nebol riadne splatený. Žalobcami uvádzané zmluvné podmienky, ktoré žiadali vyhlásiť za neplatné, nijako nesúvisia s ich požiadavkou na zaplatenie peňazí z dôvodu bezpoplatkovosti a bezúročnosti poskytnutého úveru. Súd posúdil predmetný návrh žalobcov v 1. a 2. rade aj v zmysle § 298 ods. 1 CSP a nezistil dôvod na fakultatívne vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky na návrh žalobcov v 1. a 2. rade. V danom prípade nejde o obligatórnu povinnosť súdu stanovenú v ustanovení § 298 ods. 2 CSP, keďže predmetné zmluvné podmienky nespôsobujú následok, že by súd na ich základe nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takýchto zmluvných podmienok alebo mu na základe takej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Súd aj napriek udávaným argumentom žalobcov v 1. a 2. rade ohľadom neprijateľnosti daných podmienok, nedospel k záveru o ich neprijateľnosti, nevidel právny dôvod a relevanciu na vyhlásenie ich neprijateľnosti podľa § 298 ods. 1 CSP. V danom prípade nejde o konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach podľa § 301 CSP, keďže takéto konanie môže iniciovať len právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa a orgán dohľadu podľa osobitného predpisu. Vyhlásenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa § 298 ods. 1 CSP by bolo záväzné iba pre strany sporu, ktoré však už medzi sebou nemajú žiadne vzájomné práva a povinnosti a absentuje tu existencia zmluvného vzťahu. Súd pre úplnosť uvádza, že článok 9.11. právne pomery v tejto zmluve neupravené, sa spravujú príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, nie je podmienkou, ktorá by bola v neprospech uvedených spotrebiteľov, keďže úverový vzťah bol uzatvorený ako absolútny obchod, čo však neznamená, že by na jeho právnu úpravu žalovaný nebol povinný riadne aplikovať ustanovenia o spotrebiteľských úveroch, čo aj v úverovej zmluve riadne zohľadnil. Žalobcovia v 1. a 2. rade nepreukázali, že by žalovaný na ich vzťah uplatnil aj ustanovenia Obchodného zákonníka nad rámec uzatvoreného zmluvného úverového vzťahu. Súd taktiež nezistil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v článku 9.6 zmluvy, ktorá predstavuje bežné ustanovenie obsiahnuté asi v každom úverovom zmluvnom vzťahu. Súd má za to, že uvedené ustanovenie nezbavuje veriteľa povinnosti preukazovania individuálneho dojednaní zmluvných podmienok, pričom je práve na ňom, aby túto skutočnosť preukázal. Súd dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná aj v žalobných petitoch, ktorými žalobcovia v 1. a 2. rade žiadali určiť, že zmluvná podmienka uvedená v článku 9 bod 9.6 (oboznámenie a súhlas so všeobecnými obchodnými podmienkami a sadzovníkom poplatkov) úverovej zmluvy č. 17/244/12 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným dňa 29.02.2012 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka, a tak je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná, a určenia, že zmluvná podmienka uvedená v článku 9 bod 9.11 (právne pomery sa riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka) úverovej zmluvy č. 17/244/12 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným dňa 29.02.2012 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a tak je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Súd u uvedených dôvodov aj v týchto zostávajúcich častiach žalobu zamietol.

105.) Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

106.) Podľa § 255 ods. 2 C.s.p. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

107.) Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

108.) Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

109.) O trovách konania súd rozhodoval v zmysle § 255 ods. 1 CSP. V dnom prípade mal žalovaný plný úspech v konaní a preto mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

110.) O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Malacky, písomne, dvojmo.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č . 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok).